

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

17

12 ΔΡΧ.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

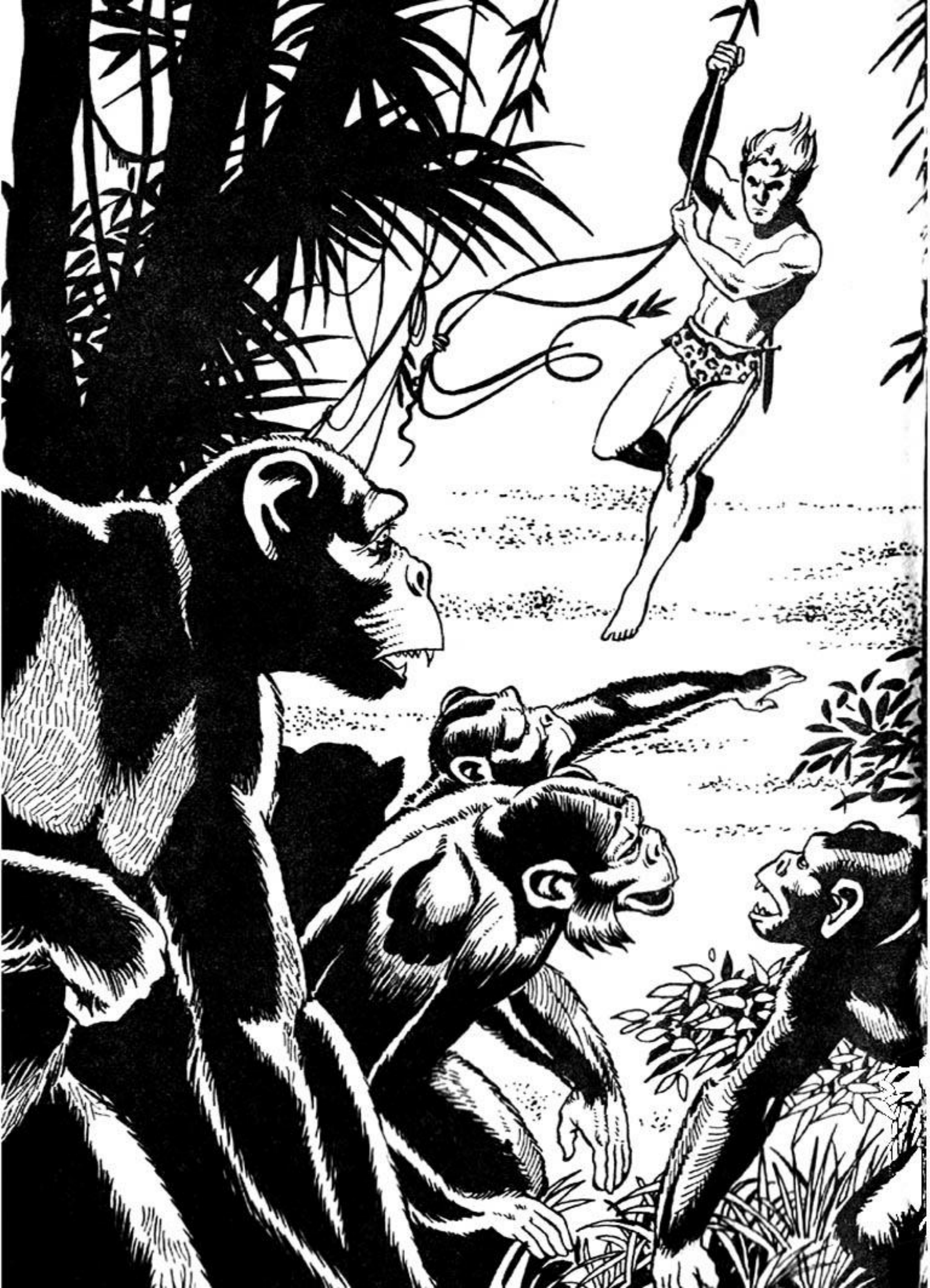
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

ΕΠΙΣΤΑΣΗ

LTN

ΖΟΥΓΚΛΑ

Τρομερή επίθεση

Χαράματα!

Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀνάστατη. Ἐνα ἀμέτρητο κοπάδι ἀπὸ γορίλες ἔχει ξεσηκωθεί. Μανιασμένοι τρέχουν. Οὐρλιάζουν ἀπαισία, τρομαχτικά. Κρατοῦν στά χέρια τους χοντρά ρόπαλα...

Ὁ Ταρζάν κι ἡ Χουχού ἔχουν ξυπνήσει.

Ἡ μαύρη πυγμαία τὸν περιποιέται. Μ' ἓνα τσόφλι καρύδας τοῦ χύνει νερό νά πλυθεῖ.

Ξαφνικά, παδαιμόνιο ἀπὸ οὐρλιαχτά φτάνει στ' αὐτιά τους.

Ἡ Χουχού τρομάζει. Ἡ καρύδα μὲ τὸ νερό ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια της.

Σέ λίγες στιγμές, τὸ ἀμέτρητο κοπάδι παρουσιάζεται.

Οἱ γορίλες πλησιάζουν μὲ ἄγριες διαθέσεις.

- Χουχού, φύγε! φωνάζει ὁ Ταρζάν. Τὰ θεριά ἔρχονται γιὰ μένα... Τρέξε στοῦ βουνό τοῦ Γκαούρ. Πές του πὼς κινδυνεύω... Νά τρέξει γρήγορα κοντά μου!...

Ἡ Χουχού τὸ βάζει στοῦ πόδια. Χάνεται ἀπὸ μπροστά του. Κα-

θώς τρέχει μουρμουρίζει:

– Εύκαιρία νά δῶ τό Ποκοπικάκι μου!

Ἄ Ο Ταρζάν μένει ἔξω. Οἱ γορίλες φτάνουν τώρα μπροστά του. Σηκώνουν τά ρόπαλα. Χύνονται νά τόν χτυπήσουν.

Ἄ Ο λευκός γίγαντας δειλιάζει. Μέ βιάση κρύβεται στή σπηλιά. Κλείνει τή βαριά ξυλένια ἀμπάρα.

Ἄ Ἐτσι εἶναι σίγουρος. Ἄ Ἡ ἀμπάρα εἶναι πολύ γερή. Οὔτε ἐλέφαντας δέν τή σπάει.

Οἱ γορίλες τή χτυποῦν μανιασμένοι. Θέλουν νά χυθοῦν μέσα... Νά σπαράξουν τό λευκό ἄντρα. Μά τίποτα δέν καταφέρνουν.

Τό ἐγκλημα τοῦ Ταρζάν

Τήν προηγούμενη μέρα ὁ Ταρζάν βγῆκε κυνήγι. Τρεῖς μέρες εἶχε νά φάει κρέας.

– Χουχού, λέει στή μαύρη πυγμαία. Μάζεψε ξύλα γιά τή φωτιά. Ἄ Εγώ θά πάω νά χτυπήσω κάτι...

Παίρνει τό μεγάλο τόξο του. Τίς σαῖτες... Ξεκινάει...

Πολλές ὥρες τριγουρίζει... Τέλος, φτάνει σέ μιά μικρή πηγή. Ἄ Εκεῖ ἔρχονται τά ἐλάφια γιά νερό.

Κρύβεται σ' ἓνα πικνό βάτο. Παραμονεύει.

Καί νά!... Σέ λίγο, ἓνα θρεμμένο ἐλάφι φτάνει. Σκύβει νά πιεῖ νερό.

Μά τήν ἴδια στιγμή, ξαφνιάζεται. Τό βάζει στά πόδια. Χάνεται!

Πάνω σ' ἓνα παινό δέντρο εἶχε σκαρφαλώσει ἓνα μικρό γοριλάκι. Μόλις εἶδε τό ἐλάφι, ἄρχισε νά βγάζει χαρούμενα στριγγλίσματα.

Τό δειλό ζῶο τρόμαξε. Τό ἔβαλε στά πόδια... Ἄ Ο Ταρζάν ἔχασε τό κυνήγι του.

– Ξεξε... κάνει στό γοριλάκι.

Θέλει νά τό διώξει. Ἄ Εκεῖνο δέν κουιέται ἀπ' τή θέση του.

Σέ λίγο, ἄλλο ἐλάφι παρουσιάζεται...

Ἄ Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τεντώνει τό τόξο του.

Τήν ἴδια στιγμή, τό γοριλάκι ξαναρχίζει τίς χαρούμενες στριγγλιές του.

Τό ἐλάφι ξαφνιάζεται. Τρέχει κι αὐτό τρομαγμένο. Ἄ Ο Ταρζάν δέν προφταίνει νά τό χτυπήσει. Γίνεται ἔξω φρενῶν.

– Ἄ Εσύ θά μ' ἀφήσεις νηστικό, μουρμουρίζει.

Τεντώνει γρήγορα τό τόξο του.

Σημαδεύει τό ἐνοχλητικό μικρό ζῶο.

Σφυρίζοντας ἡ σαῖτα σχίζει τόν ἀέρα. Φτάνει ψηλά στό δέντρο. Βρίσκει τό γοριλάκι στό στήθος. Τό γκρεμίζει κάτω.

Σπαράζει ούρλιάζοντας...

Ή Ταρζάν βγαίνει άπ' τό βάτο. Τραβάει τό μαχαίρι του. Τρέχει νά τ' άποτελειώσει.

Ξαφνικά, δύο γιγαντόσωμοι γορίλες φτάνουν... Πλησιάζουν τό μικρό. Είναι ό πατέρας κι ή μητέρα του. Είχαν άκούσει τίς φωνές του.

Ή Ταρζάν γυρίζει μέ τρόπο. Κάνει νά φύγει. Μ' ένα γορίλα δέν μπορεί νά τά βάλει κανείς εύκολα. Πολύ περισσότερο μέ δύο.

Στό μεταξύ, οι φωνές του

μικροϋ σταματοϋν. "Εχει ξεψυχήσει.

Ή γορίλας κι ή γορίλαινα καταλαβαίνουν ποιός είναι ό φονιάς του. Τρέχουν νά φτάσουν τό λευκό άνθρωπο.

Ή Ταρζάν σταματά. Σφίγγει μέ λύσσα τό φονικό μαχαίρι του. Ήτοιμάζεται νά τούς αντιμετώπισει.

Τρομερή και φοβερή πάλη αρχίζει.

Ή έγγλέζος γίγαντας σκοτώνει τό σερνικό γορίλα. Ή γορίλαινα φεύγει... Ούρλιάζει

Τό βάζει στά πόδια. Θα πάει νά κυνηγήσει άλλού...

άπαίσια...

Ὁ Ταρζάν ξέρει πώς γρήγορα θά εἰδοποιηθοῦν κι ἄλλοι γορίλες. Θά χυθοῦν νά τόν σπαράξουν.

Τό βάζει στά πόδια.

Θά πάει νά κυνηγήσει ἄλλοῦ...

.....
Τό βράδυ γυρίζει στή σπηλιά του χαρούμενος. Ἐχει χτυπήσει ἓνα καλοθρεμμένο σερνικό ἑλάφι. Τό φέρνει τραβώντας το ἀπ' τά τεράστια κέρατα. Ὑστερα τό γδέρνει. Ἡ κοντόχοντρη Χουχού ἀνάβει φωτιά. Ψήνει δυό ἀπ' τά μπούτια του. Τό ἴνα τό καταβροχθίζει ὁ Ταρζάν. Τ' ἄλλο ἐκείνη.

– Θά βαρυστομαχιάσεις, Χουχού, τῆς λέει γελώντας.

Μπουκωμένη ἐκείνη τ' ἀποκρίνεται:

– Μ' ἓνα μπουτάκι; Χά, χά, χά!... Ἐγώ θά τό ἴρωγα ὅλο!... Μά φοβᾶμαι γιά τόν Ποκοπίκο...

– Τί φοβᾶσαι;

– Μή χαλάσει ἢ... σιλουέτα μου!

Σέ λίγο πέφτουν νά κοιμηθοῦν. Καθένας στά στρωσίδια του.

Τήν αὐγή, γίνεται ἡ ἐπίθεση. Αὐτή πού εἶδαμε παραπάνω...

Γκαούρ καί Ποκοπίκο

Γρήγορα ἡ Χουχού τρέχει στό

βουνό τοῦ ἑλληνα γίγαντα. Σκαρφαλώνει στούς τρομαχτικούς βράχους. Φτάνει στήν κορφή.

Ὁ Ποκοπίκο τή βλέπει πρῶτος!

– Βρέ, καλῶς τή νεραίδα! φωνάζει.

– Ποκοπίκο μου, τοῦ λέει ἐκείνη ταραγμένη. Σ' ἀγαπῶ τρελά. Ὁ Ταρζάν ὅμως κινδυνεύει... Πότε ἐπιτέλους θά παντρευτοῦμε; Ἐνα κοπάδι γορίλες μέ ρόπαλα, θέλουν νά τόν σκοτώσουνε... Ἄν σέ ξεμυαλίσει ἡ Ταταμπού, θά τήν πνίξω... Ὁ Ταρζάν ζητάει τόν Γκαούρ. Νά πάει νά τόν σώσει... Πές μου, λοιπόν, μ' ἀγαπᾶς;

– Στάσου μωρή καί μέ μπέρδεψες, φωνάζει ὁ μικροσκοπικός νάνος.

Ἄμέσως παρουσιάζεται κι ὁ Γκαούρ.

– Τί τρέχει; ρωτάει.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ:

– Ὁ Γορίλας κινδυνεύει... Ἐνα κοπάδι Ταρζανάδες μέ ρόπαλα, θέλουν νά τόν σκοτώ... Φτού νά πάρει ὁ διάλος... Ἄνάποδα τά εἶπα.

Τήν ἴδια στιγμή φτάνει κι ἡ Ταταμπού.

– Ὁ Ταρζάν κινδυνεύει, τῆς λέει ὁ Γκαούρ.

– Νά πᾶμε νά τόν σώσουμε...

– Ὁχι. Ἐσύ νά μείνεις ἐδῶ...

Δέ χρειάζεται. Μέ τούς γορίλες ξέρω νά κουβεντιάζω... Θά τά καταφέρω μόνος μου... "Αν χρειαστεί θά στείλω κάποιον νά σέ φωνάξει...

Ή Ποκοπίκο κάνει ένα σάλτο. Θρονιάζεται στό σβέρκο του Γκαούρ.

- Θά 'ρθω κι εγώ μαζί σου, του λέει. Φοβάμαι νά σ' αφήσω μόνο...

- Αύτά νά σοῦ λείπουν, του κάνει ή Χουχού. Αφορμή ζητάς νά βρίσκεσαι κοντά μου!...

οῦρλιαχτά πού βγάζουν οί γορίλες.

Ή Γκαούρ τρέχει πρός τά εκεί. Οί δύο νάνοι μένουν μόνοι.

- Ποκοπίκο μου, τόν ρωτάει ή Χουχού. Πές μου, πότε θά παντρευτοῦμε;

- Ποτέ. Αγαπῶ ἄλλην!...

- Ποιά;

- Τήν Ταταμπού. Αὐτή εἶναι γυναίκα γιά μένα!

Ή Χουχού ἀφρίζει ἀπ' τό κακό της.

- Ὡστε ἔτσι, λοιπόν! Τώρα θά

Ή Γκαούρ πιάνει ἀπ' τό χέρι τή μαύρη πυγμαία. Ὅλοι μαζί κατεβαίνουν τώρα τ' ἀπότομα βράχια. Τρέχουν γιά τή σπηλιά του Ταρζάν.

.....

Πρὶν φτάσουν ἐκεῖ, ὁ Γκαούρ σταματᾷ. Παρατάει τή Χουχού. Κατεβάζει ἀπ' τό σβέρκο του τόν Ποκοπίκο.

- Κρυφτεῖτε ἐδῶ, τούς λέει. Ἐγώ θά προχωρήσω μόνος.

Απ' τό μέρος πού βρίσκεται ἡ σπηλιά του Ταρζάν, φτάνουν στ' αὐτιά τους τά λυσσασμένα

σοῦ δείξω ἐγώ!...

Μανιασμένη ἀρπάζει τό μικροσκοπικό Ποκοπίκο. Τόν σηκώνει ψηλά. Τόν χτυπάει κάτω σάν χταπόδι. Τόν δέρνει, τόν κλοτσάει, τόν ποδοπατάει!...

Ή νάνος στριγγλίζει σπαραχτικά:

- Στάσου, κακούργα!... Σταμάτα μιά στιγμή ... Θέλω κάτι νά σοῦ πῶ!...

- Λέγε... Τί θέλεις; τόν ρωτάει.

Ή Ποκοπίκο βρίσκεται σέ κακά χάλια. Εἶναι σακατεμένος

ἀπ' τό ξύλο!...

– Χουχού, σέ προειδοποιῶ, τῆς λέει. Ἐάν συνεχίσεις νά μέ χτυπᾷς θ' ἀναγκαστῶ νά σέ... δεῖρω.

Ἡ Χουχού τόν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια. Ἀρχίζει νά τρέχει. Ὁ Ποκοπικό κρέμεται ἀπ' τό χέρι της. Σάν κοτόπουλο.

– Τί θά κάνεις; τή ρωτάει.

– Θά σέ ἀπαγάγω!

Ἡ Χουχού φτάνει τώρα στό ἄνοιγμα μιᾶς μικρῆς σπηλιᾶς. Μπαίνει μέσα. Μπροστά της βρίσκεται μιά σκοτεινή Πετάει κάτω τόν Ποκοπικό.

Ὁ νάνος πέφτει πάνω σέ μαλακά, ξερά χορτάρια. Δέν παθαίνει τίποτα.

– Κάθισε τώρα ἐκεῖ, τοῦ λέει. Ὅσο νά φωνάζεις, κανένας δέ θά σ' ἀκούσει... Ἐάν ἀλλάξεις γνώμη θά σ' ἀνεβάσω νά παντρευτοῦμε!... Ἀλλιῶς θά σ' ἀφήσω κάτω... Νά πεθάνεις ἀπ' τήν πείνα.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν:

– Τί νά σοῦ κάνω, βρέ κουμπάρ, τῆς φωνάζει. Εἶσαι ψηλά, ἀλλιῶς θά σοῦ ἴσπαζα τά μοῦτρα!

– Χά, χά, χά, γελάει ἡ μαύρη πυγμαία.

Μέσα στή σπηλιά βρίσκονται δύο κομμάτια χαρτόσχοινο. Παίρνει τό ἓνα. Κουλουριασμέ-

νο καθώς εἶναι, τό πετάει στήν καταπακτή.

– Νά, Ποκοπικό μου, τοῦ λέει κοροϊδευτικά. Πιάσου ἀπ' αὐτό. Ἄνεβα ἐπάνω!... Χά, χά, χά!

– Τρομάρα νά σοῦ ἴρθει, τῆς φωνάζει ὁ νάνος.

Καί μέ φωνή πού τήν πνίγει ὁ θυμός προσθέτει:

– Ἡ μέ βγάζεις ἀπό δῶ μέσα, ἦ... πέσε κι ἐσύ νά δοῦμε τί θά γίνουμε!

– Σκέψου ὡς αὔριο, τοῦ λέει γελώντας ἡ Χουχού. Θά ξαναπεράσω νά τά ποῦμε.

Καί βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά. Ὑστερα, ξαναγυρίζει στό μέρος πού τοῦς εἶχε ἀφήσει ὁ Γκαούρ.

Ἄνάμεσα στούς γορίλες

Ἐάν παρακολουθήσουμε τώρα τόν Γκαούρ.

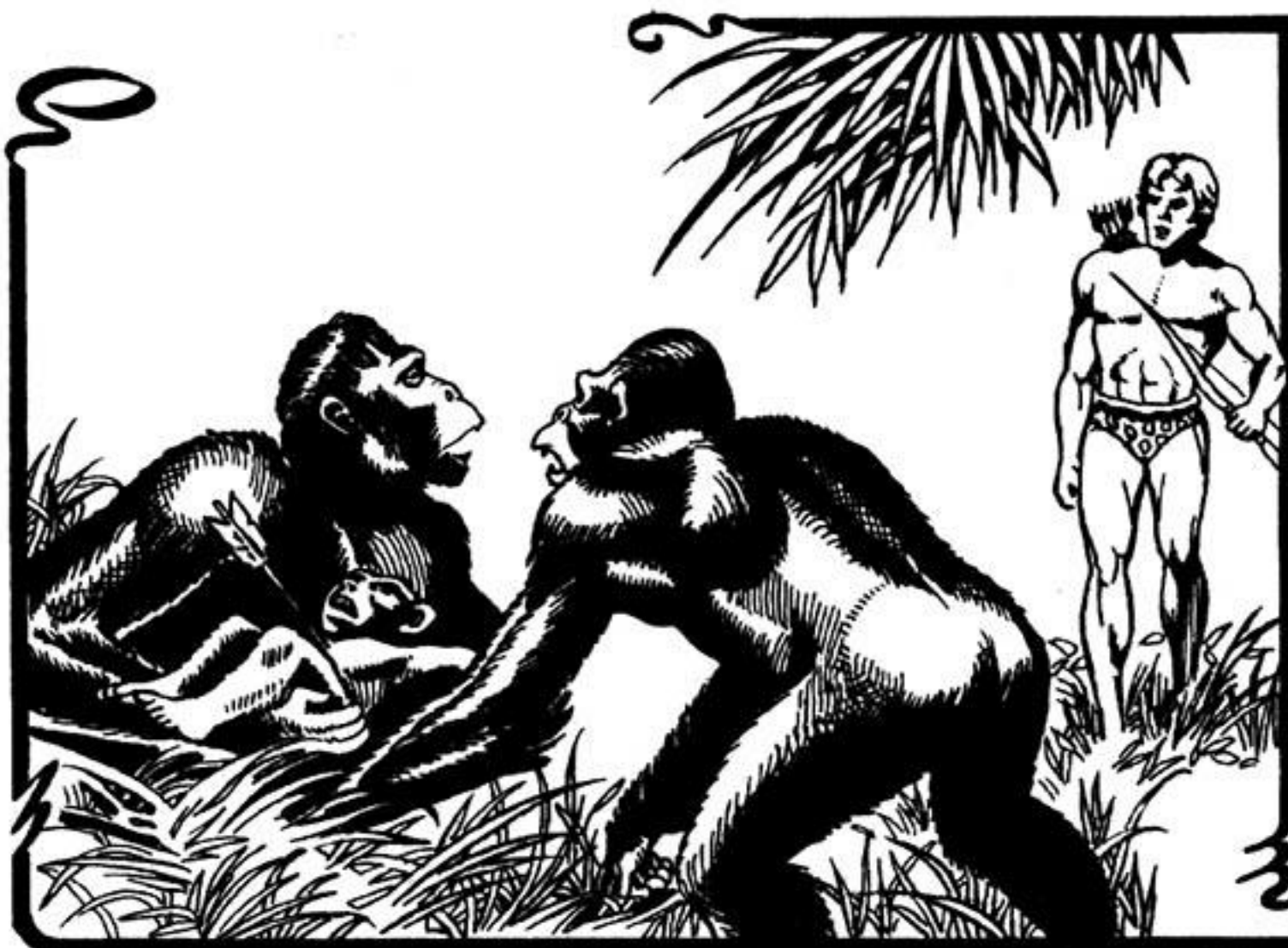
Φτάνει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Οἱ μανιασμένοι γορίλες τόν ἔχουν κυκλώσει.

Βγάζει τό τρομερό οὐρλιαχτό του:

– Οὐούουου!... Οὐουούουου ου!...

Τά θεριά παύουν νά φωνάζουν. Γιά λίγο γίνεται νεκρική ἤσυχια.

– Ταρζάν, φωνάζει ὁ θρυλικός ἔλληνας γίγαντας. Οὔτε νά μιλήσεις, οὔτε νά βγεῖς ἀπ' τή

Ξαφνικά, δύο γιγαντόσωμοι γορίλες φτάνουν. Πλησιάζουν τό μικρό. Είναι ό πατέρας κι ή μητέρα του.

σπηλιά σου αν δέ σου πώ έγώ...
Μ' άκουσες;

Άπ' τό βάθος τής κλεισμένης σπηλιάς αποκρίνεται ό Ταρζάν:

- Ναι!

Ό Γκαούρ προχωρεί τώρα. Στέκεται ανάμεσα στά θεριά. Ξέρει τή γλώσσα τους. Τούς μιλάει:

- Φούχ, αν μάχ βούπ τσέμ, μίχ λάν μπούχ...

Οί γορίλες μαλακώνουν... Χαμηλώνουν τά ρόπαλα... Μαζεύονται κοντά του.

Τ' ανθρωπόμορφα ζώα πετᾶ-

νε σέ λίγο τά ρόπαλα. Κάνο'ν νά φύγουν.

Ένας μοναχά γιγαντό ιωμος γορίλας μένει έξω ά.τ' τή σπηλιά. Μέ μιά τεράστια πέτρα χτυπάει τήν ξυλένια άμπάρα... Η δύναμή του είναι τρομαχτική. Κοντεύει νά τή σπάσει.

Ό Γκαούρ τόν διατάζει νά σταματήσει. Τίποτα όμως. Μέ περισσότερη λύσσα εκείνος χτυπάει τώρα τήν πόρτα τής σπηλιάς.

Ό έλληνας γίγαντας τρέχει κοντά του. Τόν τραβᾶ βάνουσα. Τίποτα πάλι.

Ὁ Γκαούρ χάνει τήν ὑπομονή του. Τοῦ δίνει μιά τρομερή σπρωξιά ἀπό πίσω. Ὁ γορίλας δέν τήν περιμενε. Σωριάζεται κάτω...

Ὁ γίγαντας τόν ἀρπάζει ἀπ' τό πόδι. Τόν σέρνει. Θέλει νά τόν ἀπομακρύνει ἀπό κεῖ.

Γιά λίγες στιγμές, ὁ γορίλας σέρνεται χωρίς ἀντίσταση. Εἶναι ζαλισμένος ἀπ' τό πέσιμο.

Γρήγορα ὁμως συνέρχεται. Πετιέται ὀρθός. Τό ἀπαίσιο πρόσωπό του παίρνει τρομαχτική ἔκφραση. Τά βαθουλωμένα μάτια του πετοῦν κόκκινες σπίθες. Ἀνοίγει τό τεράστιο στόμα του. Βγάζει ἕνα φοβερό οὐρλιαχτό. Ἐτοιμάζεται νά χυμήξει στόν Γκαούρ.

Οἱ γορίλες πού φευγαν κοντοστέκονται τώρα... Σιγά-σιγά ξαναγυρίζουν. Σχηματίζουν κύκλο γύρω. Βλέπουν τά δυό θεριά πού θά παλέψουν.

Ὁ μελαψός γίγαντας σφίγγει τίς τεράστιες γροθιές του. Κοιτάζει τόν τρομερό γορίλα στά μάτια. Περιμένει τήν ἐπίθεσή του.

Οἱ γορίλες γύρω κρατοῦν τήν ἀναπνοή τους.

Ἡ στιγμή εἶναι τραγική!...

Τό θεριό βγάζει τώρα δεύτερο, πιά τρομερό οὐρλιαχτό. Κάνει ἕνα δαιμονισμένο πήδημα.

Χύνεται πάνω στό Γκαούρ.

Ἀποσταλμένος τοῦ Γκαούρ

Ἡ πανώρια μελαψή ἑλληνίδα, ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού, ἔμεινε, ὅπως εἶδαμε, μονάχη στήν κορυφή τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ. Ὁ Γκαούρ μέ τόν Ποκοπικό στό σβέρκο του καί τή Χουχού στό χέρι, ἔφυγαν τρέχοντας γιά τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἡ Ταταμπού δέ φαίνεται ν' ἀνησυχεῖ. Πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ εἶναι ἀνίκητος.

Γιά νά περάσει τήν ὥρα της, παίζει μέ τόν Πίκ. Τό τετραπέρατο μεγάλο κοράκι τοῦ Γκαούρ. Τέλος, χορταίνουν κι οἱ δυό τους τά παιχνίδια. Ἡ Ταταμπού παίρνει τότε στήν ἀγκαλιά της τόν Πίκ. Τόν χαϊδεύει. Ἀναστενάζει... Τοῦ λέει:

– Καλέ μου Πίκ! Νιώθω στήν καρδιά μου ἕναν παράξενο πόνο.. Εἶναι πιά γλυκός κι ἀπ' τό ζαχαρακάλαμο... Ἀγαπῶ τόν Γκαούρ!... Θέλω νά ζήσουμε γιά πάντα μαζί ... Ἀγκαλιασμένοι... Ὅμως, δέν παίρνω τήν ἀπόφαση νά τοῦ τό πῶ... Φοβᾶμαι... Μπορεῖ νά γελάσει μαζί μου...

Ξαφνικά, κάτω ἀπ' τό βουνό φτάνει μιά τρομερή φωνή:

– Ταταμπούουου! Ταταμπούουου!...

Είναι ή φωνή του Ταρζάν.

Ή πανώρια έλληνίδα σκουπίζει τά δακρυσμένα μάτια της. Πετιέται όρθή. Προχωρεί λίγα βήματα. Σκύβει στους τρομαχτικούς βράχους. Κοιτάζει κάτω...

Τό δυνατό μάτι της ξεχωρίζει έναν έλέφαντα. Πάνω στή ράχη του είναι ό άνθρωπος πού φωνάζει.

Ή έλέφαντας δέ φαίνεται μεγαλύτερος από ένα ποντίκι. Ή καβαλάρης σάν μύγα.

Τό πρόσωπο τής Ταταμπού γίνεται ανήσυχο.

- Τί νά μέ θέλει ό Ταρζάν,

ράχη του έλέφαντα. Σκύβει λίγο.

Ή απλώνει τό χέρι του.

- Πιάσου, τής λέει. Ή ανέβα γρήγορα νά φύγουμε... Ή Γκαούρ πεθαίνει... Ή ίσως νά μήν τόν προφτάσουμε ζωντανό... Ζητάει νά σέ δεϊ...

Μ΄ ένα πήδημα ή Ταταμπού βρίσκεται πάνω στό γιγαντόσωμο ζωό. Ή Ταρζάν τής κάνει χώρο. Κάθεται μπροστά του.

- Τί τρέχει; τόν ρωτάει μέ αγωνία.

Ή λευκός γίγαντας βάζει μιά φωνή στόν έλέφαντα. Ή εκείνος αρχίζει νά τρέχει. Ταυτόχρονα,

μουρμουρίζει... Μή συμβαίνει κακό στόν Γκαούρ;

Μέ άφάνταστα δυνατή φωνή, άποκρίνεται:

- Ή ακουσα... Ή ερχομαι!...

Τρελή τώρα από αγωνία αρχίζει νά κατεβαίνει τ΄ άτέλειωτα βράχια...

Ταυτόχρονα, φτερουγίζει κι ό Πίκ. Τό αγαπημένο κοράκι του Γκαούρ.

Σέ λίγο ή Ταταμπού φτάνει κάτω.

Ή Ταρζάν τήν περιμένει στή

λέει στήν πανώρια έλληνίδα:

- Ή ένα άμέτρητο κοπάδι από γορίλες, ήρθε στή σπηλιά μου. Ζητούσαν νά μέ σπαράξουν! Ή εγώ κλείστηκα μέσα... Ποτέ δέ θά μπορούσαν νά σπάσουν τήν άμπάρα. Ή ξαφνικά, άκούω τή φωνή του Γκαούρ. Ή ηρθε νά μέ βοηθήσει... Του φώναξα νά φύγει. Δέν μέ άκουσε. Πιάστηκε μέ τούς γορίλες. Χτυπήθηκε μαζί τους. Πάλεψε σάν θεριό... Μά τί μπορούσε νά κάνει; Ή εκείνοι τόν χτυπούσαν μέ ρό-

παλα. Τόν σώρισαν κάτω αναισθητο. Φαίνεται πώς τόν νόμισαν σκοτωμένο. Τόν παράτησαν... Έφυγαν ούρλιάζοντας πανηγυρικά!

– Κι εσύ; Έσύ πού τόν άκουγες νά παλεύει, δέ βγήκες νά τόν βοηθήσεις; ρωτάει ή Ταταμπού.

– Οί γορίλες ήταν άμέτρητοι. Τί μπορούσα νά κάνω;

“Αγρια ή γιγαντόσωμη νέα, τ’ άποκρίνεται:

– Νά πεθάνεις!... Νά πεθάνεις μαζί μέ τό φίλο σου!...

‘Ο Ταρζάν ξεροκαταπίνει. Συνεχίζει:

– Σάν έφυγαν τά θεριά, βγήκα άπ’ τή σπηλιά. ‘Ο Γκαούρ ήταν αναισθητος. Κατάφερα νά τόν συνεφέρω κάπως. Μά οί πληγές του ήταν σοβαρές, άγιάτρευτες. Ζωή δέν είχε... ‘Από στιγμή σέ στιγμή θά πέθαινε... «Πήγαινε νά φέρεις τήν Ταταμπού», μου λέει ξεψυχισμένα. «Θέλω νά τήν δώ για τελευταία φορά!...» ‘Εγώ δίσταζα νά φύγω... Φοβήθηκα μήν ξαναγυρίσουν οί γορίλες. Μήν τόν άποτελειώσουν... Γι’ αυτό τόν σήκωσα στά χέρια μου... Τόν μετάφερα μακριά. Σέ μιά άλλη κρυφή σπηλιά... ‘Εκεϊ τόν άφησα. Είναι άσφαλισμένος! Κρίμα όμως! Κανένας δέν μπορεί πιά νά τόν σώσει... Θά πεθάνει...

– “Οχι, ούρλιάζει σάν τρελή ή Ταταμπού, ό Γκαούρ δέ θά πεθάνει... Καί μέ τό χάρο θά παλέψω νά τόν σώσω!... ‘Αλλιώς θά καρφώσω τό μαχαίρι στήν καρδιά μου. Θά πεθάνω μαζί του.

Τέλος, φτάνουν έξω άπό τ’ άνοιγμα μιās σπηλιάς. Πρώτη φορά τή βλέπει ή Ταταμπού. ‘Ο έλέφαντας σταματάει.

‘Ο Ταρζάν βοηθάει τήν Ταταμπού νά κατέβει πρώτη. Πίσω της πηδάει κι αυτός.

‘Η άτρόμητη έλληνίδα μπαίνει τρέχοντας στή σπηλιά.

– Ποϋ είναι ό Γκαούρ; φωνάζει.

– ‘Εδω κάτω...

Τής δείχνει τ’ άνοιγμα μιās σκοτεινής καταπακτής.

‘Η πανώρια κοπέλα σκύβει νά κοιτάξει. Δέν μπορεί νά διακρίνει τίποτα.

– Πώς θά κατέβω; ρωτάει.

‘Ο Ταρζάν ψάχνει στή σπηλιά. Βρίσκει ένα χορτόσχοινο.

– Περίμενε νά σε δέσω, τής λέει. “Ετσι θά μπορέσω νά σε κατεβάσω!...

Τυλίγει άμέσως τό χορτόσχοινο γύρω στό κορμί της. Μά τής δένει και τά χέρια.

– Τί κάνεις εκεί; ρωτάει ή Ταταμπού.

‘Ο Ταρζάν, δεμένη καθώς είναι, τήν πλαγιάζει κάτω.

– Πρέπει νά σε δέσω καλά,

Ύστερα, τή σπρώχνει στ' άνοιγμα του λάκκου. Τή γκρεμίζει στην καταπακτή.

τῆς λέει. Τό χορτόσχοινο δέν εἶναι τόσο γερό...

Ἄμέσως ψάχνει γύρω του. Ζητάει νά βρεῖ κι ἄλλο σχοινί. Θέλει νά τῆς δέσει καί τά πόδια.

– Περίεργο, συλλογιέται. Ἐγώ εἶχα φέρει στή σπηλιά δυό. Τί ἐγινε τό ἄλλο;

Μ' ἓνα πήδημα πετιέται ἔξω... Κόβει ἓνα μεγάλο χορτόσχοινο. Ξαναγουρίζει.

Ἡ Ταταμπού κοιπάζει τόν Ταρζάν καθώς μπαίνει στή σπηλιά. Ξαφνικά, τά μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπό τρόμο!... Στό πρόσωπό τῆς ζωγραφίζεται ἡ φρίκη. Τόν βλέπει νά κουτσαίνει ἐλαφρά.

– Κακοῦργε Ναζράτ! οὐρλιάζει. Στά χέρια σου ἔπεσα, λοιπόν;

– Ναί, μουγκρίζει ἐκεῖνος. Σέ ξεγέλασα πώς εἶμαι ὁ Ταρζάν. Μά τώρα δέ θά μοῦ ξεφύγεις. Ἄπ' αὐτή τή στιγμή, εἶσαι σκλάβο μου. Γυναίκα δική μου!...

– Κτῆνος, φωνάζει ἡ Ταταμπού. Ὁ Γκαοῦρ θά μ' ἐκδικηθεῖ... Θά πέσεις γρήγορα στά χέρια του.

Δεμένη τώρα κάτω, σπαράζει νά λευτερωθεῖ.

Ὁ Ναζράτ τῆς δένει καί τά πόδια. Ὑστερα τή σπρώχνει σ' ἄνοιγμα τοῦ λάκκου. Τή γκρεμίζει στήν καταπακτή.

– Φεύγω, τῆς φωνάζει ἀπό

πάνω. Τό βράδυ θά ξαναγουρίσω.

Ἔχουμε νά ποῦμε πολλά!...

Ἡ Ταταμπού ἀκούει τά βήματά του. Βγαίνει τρέχοντας ἀπ' τή σπηλιά...

Μονομαχία μ' ἓνα γορίλα

Ἀφήσαμε τόν Γκαοῦρ ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Τή στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ γορίλας χύθηκε νά τόν σπαράξει. Ἄς δοῦμε τώρα τί γίνθηκε...

Ἄτρόμητος ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας ἀγκαλιάζεται μέ τό μανιασμένο ἀνθρωπόμορφο θεριό.

Τρομερή καί θανάσιμη πάλη ἀρχίζει. Ὁ Γκαοῦρ προσπαθεῖ νά πνίξει τόν ἀντίπαλο. Μά ὁ γορίλας εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Τόν σφίγγει μέ λύσσα. Τά κόκαλα τοῦ γίγαντα τρίζουν. Μέ τ' ἀνοιχτό στόμα του, τό θεριό, πασχίζει νά τοῦ δαγκώσει τό λαιμό.

Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται σέ τραγικά δύσκολη θέση. Γύρω-τριγύρω, οἱ ἄλλοι γορίλες τοῦς παρακολουθοῦν. Δείχνουν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τήν πάλη πού γίνεται. Φαίνεται ὅμως πώς ἔχουν χωριστεῖ σέ δυό ἀντίθετες ὁμάδες.

Κάθε φορά πού ὁ Γκαοῦρ φέρνει σέ δύσκολη θέση τό γορίλα, οἱ μισοί ἀπ' αὐτούς

ούρλιάζουν χαρούμενα. Οί άλλοι μισοί μουγρίζουν θυμωμένα.

Όταν πάλι ο γορίλας πάει να σπαράξει τόν Γκαούρ, γίνεται τ' ανάποδο. Οί πρώτοι μουγκρίζουν θυμωμένα. Οί άλλοι ούρλιάζουν χαρούμενα.

Ό άγώνας δέ φαίνεται να παίρνει τέλος. Οί δυό αντίπαλοι είναι άκατάβλητοι.

Έτσι περνάνε πολλές ώρες.

Ό γορίλας τώρα βρίσκεται σέ κακά χάλια. Τό κορμί του είναι γεμάτο ματωμένες πληγές. Ό

γίνεται ζωηρότερη. Οί δυό έχθρικές ομάδες κοιτάζονται άγρια. Μέ μίσος!...

Σέ μία στιγμή, ό γιγαντόσωμος γορίλας καταφέρνει να ξεφύγει άπ' τά χέρια του Γκαούρ. Υποχωρεϊ λίγα βήματα. Αρπάζει γρήγορα μία πέτρα. Τήν πετάει πάνω του. Μέ άφάνταστη δύναμη. Μέ λύσσα!... Ό γιγαντας σκύβει. Σώζεται άπ' τό τρομερό χτύπημα.

Μά ή πέτρα χτυπά στό κεφάλι έναν άπ' τούς γύρω γορίλες.

Γκαούρ δέν παλεύει μαζί του σάν άνθρωπος. Παλεύει σάν γορίλας. Μέ τά δόντια του κι αυτός τόν ξεσχίζει. Χτυπιοϋνται σάν όμοιος μέ όμοιο.

Μά καί τό μελαψό κορμί του άτρόμητου έλληνα γίγαντα, είναι καταματωμένο. Ό γορίλας δέν έχει μόνο δόντια. Έχει ένα όπλο παραπάνω άπ' τόν άνθρωπο: Τά νύχια του. Μ' αυτά ξεσχίζει πió εύκολα τίς σάρκες του Γκαούρ.

Οί γορίλες πού παρακολουθοϋν, δείχνουν τώρα πió μεγάλο ένδιαφέρον. Ό αντίθεσή τους

Τόν αφήνει στόν τόπο. Ό τύχη θέλησε τό θύμα να είναι άπ' τούς φίλους του Γκαούρ.

Ό γορίλας κοιτάζει σαστισμένος τό κακό πού 'κανε άθελα.

Ό θρυλικός έλληνας έκμεταλλεύεται τήν εύκαιρία τής στιγμής. Μ' ένα γρήγορο πήδημα βρίσκεται κοντά στό θεριό. Του δίνει μία τρομερή γροθιά στό κεφάλι...

Ό γορίλας βγάζει ένα σπαραχτικό ούρλιαχτό. Σωριάζεται κάτω.

Τρομερή και θανάσιμη πάλη άρχίζει.

Σβέλτος ό Γκαούρ σηκώνει τώρα μιά πέτρα. Τόν χτυπά μέ λύσσα στό κεφάλι. Τόν άποτελειώννει.

Τήν ι δια στιγμή, οί μισοί άπ' τούς γορίλες ούρλιάζουν μανιασμένα. Χύνονται νά σπαράξουν τό νικητή.

Ό Γκαούρ νιώθει πώς φτάνει ή τελευταία του στιγμή!...

Μά ό Θεός τής Ζούγκλας τόν προστατεύει. Δέν τόν αφήνει νά χαθεί...

Οί άλλοι μισοί γορίλες είναι μέ τό δικό του μέρος. Έτσι, χύνονται μέ λύσσα πάνω στους πρώτους.

Φοβερή και τρομερή μάχη αρχίζει.

Μέ δόντια και νύχια σπαράζει ό ένας τόν άλλον...

Ό Γκαούρ βρίσκεται ανάμεσά τους. Τόν παρασέρνουν... Τόν ρίχνουν κάτω... Ένας άπ' αυτούς κάνει νά τόν πνίξει.

Ό άτρόμητος έλληνας προφταίνει. Τόν πνίγει αυτός. Ύστερα ξεφεύγει... Είναι σέ κακά χάλια. Μέ δυσκολία καταφέρνει νά σκαρφαλώσει σ' ένα δέντρο.

Στό μεταξύ, οί γορίλες πού 'ναι μέ τό μέρος του Γκαούρ, νικούν τούς άλλους. Σπαράζουν πολλούς άπ' αυτούς. Οί άλλοι πού μένουν, τό βάζουν στά πόδια. Τρέχουν νά σωθούν... Οί νικητές τούς κυνηγούν. Χάνον-

ται κι αυτοί μαζί τους.

Ό Γκαούρ έχει σωθει. Μά λιγοστό αίμα τ' άπομένει. Πάνω στό κλαδί πού βρίσκεται, νιώθει μεγάλη εξάντληση... Άφάνταστη άδυναμία. Τά μάτια του σιγά-σιγά θαμπώνουν. Τ' αυτιά του βουίζουν... Ό νοϋς του σκοτεινιάζει. Προσπαθει μέ χέρια και πόδια νά κρατηθει στό δέντρο. Μά δέν τά καταφέρνει.

Ξαφνικά σωριάζεται βαρύς κάτω.

Μέ μεγάλη προσπάθεια καταφέρνει νά φωνάξει:

- Ταρζάν!... Άνοιξε τή σπηλιά!... Έβγα έξω!... Πεθαίνω...

Η βαριά ξυλένια άμπάρα ανοίγει. Ό Ταρζάν βγαίνει ανήσυχος... Τρέχει κοντά του.

Ό μελαψός έλληνας τόν κοιτάζει μ' άγάπη. Του ψιθυρίζει:

- Άν πεθάνω... Άν πεθάνω προσάτεψε τήν Ταταμπού!...

Και μένει λιπόθυμος.

Ό Ταρζάν κάνει ό,τι μπορεί γι' αυτόν. Γρήγορα τόν σέρνει στή σπηλιά. Πλένει μέ νερό τίς πληγές του. Προσπαθει νά τόν συνεφέρει.

Ξαφνικά άκούει βήματα απέξω. Άνήσυχος κοιτάζει. Είναι ή Χουχού.

Βαρέθηκε νά περιμένει. Είδα τούς γορίλες πού 'φευγαν. Ξεθάρρεψε. Βγήκε άπ' τήν

κρυψώνα της.

- Γιατί άργησες; Ποῦ βρισκόσουν; τή ρωτάει ὁ Ταρζάν.

- "Ασ' τα, αφεντικό τ' ἀποκρίνεται. Τά βάσανά μου τελειώνουνε... Γρήγορα θ' ἀποκατασταθῶ κι ἐγώ, θά φύγω ἀπ' τά ξένα χέρια...

- Τί ἔκανες κι άργησες; τήν ξαναρωτάει ἀφηρημένα ὁ λευκός γίγαντας.

Ἡ κοντόχοντρη Χουχού χαμηλώνει τά μάτια της. Μουρμουρίζει ντροπαλά:

- Ἐκλεψα τό... Ποκοπικάκι μου!

Βάζει πάνω στίς ἀμέτρητες πληγές τοῦ Γκαούρ.

Σέ λίγες ὥρες νιώθει καλά τόν ἑαυτό του. Οἱ πόνοι σταματοῦν. Μέ τή βοήθεια τοῦ καλοῦ του φίλου, σηκώνεται.

- Πρέπει νά γυρίσω στή σπηλιά μου, λέει στόν Ταρζάν. Ἡ Ταταμπού θ' ἀνησυχήσει.

- Μεῖνε λίγο ἀκόμα νά συνέλθεις, τ' ἀποκρίνεται ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὑστερα ξεκινᾷς...

- Δέν πειράζει... Νιώθω καλά... Θά φύγω τώρα...

Τήν ἴδια στιγμή θυμᾶται τόν

Ἡ Ταρζάν δέν τήν ἄκουσε τί εἶπε. Ἐκείνη τή στιγμή ὁ Γκαούρ ἀνασάλεψε λίγο.

- Γρήγορα, κι ἄλλο νερό, φωνάζει στή Χουχού. Πρέπει νά τόν συνεφέρουμε...

Ἡ πυγμαία φέρνει νερό. Βρέχει τό πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου ἔλληνα.

Ἡ Γκαούρ σιγά-σιγά συνέρχεται. Μέσα στή σπηλιά, ἔχει ἡ μαύρη μαζέψει τά βότανα πού χρειάζονται. Τρίβει ἀπ' αὐτά.

ἀγαπημένο του νάνο.

- Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπικό; ρωτάει τή Χουχού.

Ἐκείνη χαμηλώνει τά μάτια της πάλι. Ἀποκρίνεται ντροπαλά.

- Τόν ἔχω κρύψει... Ἄμα πεινάσει... θά παντρευτοῦμε...

Ἡ Γκαούρ δέ δίνει σημασία στά λόγια της. Τήν ἔχει γιά παλαβή.

- Σίγουρα θά γύρισε στή σπηλιά μας, συλλογιέται.

“Υστερα αγκαλιάζει τόν Ταρζάν. Τόν φιλάει μέ αγάπη.

– Σ’ εὐχαριστώ ἀδερφέ μου... Μοῦ ἴσωςες τή ζωή.

Ἦρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

– Ἐσύ κινδύνεψες γιά μένα. Ἐγώ σοῦ χρωστάω εὐγνωμοσύνη.

Καί φιλάει μέ τήν ἴδια αγάπη τόν Γκαούρ!...

Ἦ θρυλικός ἔλληνας φεύγει τώρα ἀργά. Προχωρεῖ γιά τό ψηλό, βραχώδικο βουνό του...

Εἶναι πιά περασμένο μεσημέρι.

Στή σκοτεινή καταπακτή

Ἦ δίδυμος ἀδερφός τοῦ Ταρζάν, ὁ κακοῦργος Ναζράτ, ὅπως εἶδαμε γκρέμισε μέσ τήν καταπακτή τήν πανώρια Ταταμπού. “Υστερα βγήκε ἀπ’ τή σπηλιά. Ἐφυγε τρέχοντας.

Ἦ Ταταμπού, δεμένη χεροπόδα, πέφτει στά μαλακά χορτάρια. Δέν παθαίνει τίποτα. Ζαλίζεται μόνο λίγο. Ἐμέσως ὁμως συνέρχεται.

Προσπαθεῖ νά διακρίνει ποῦ βρίσκεται. Μά τό σκοτάδι εἶναι βαθύ.

– Κακοῦργε Ναζράτ, μουγκρίζει. Κάποτε θά πέσεις στά χέρια μου...

Ξαφνικά, ἀκούει πλάι τῆς μιά

γνώριμη φωνή:

– Βρέ καλῶς τά κορίτσια!... Καί τοῦ λόγου σου ἐδῶ στή φάκα, κυρά Ταταμπούμ;

– Ποκοπικό, ἐσύ εἶσαι; τοῦ φωνάζει μέ χαρά.

– Ἦλόκληρος!...

– Καί τί ζητᾶς ἐδῶ;

– Περιμένω τό τράμ!... Χά, χά, χά!... Ἦχι καλά... Εἶμαι ἐρωτευμένος. Ἐπεςα ν’ αὐτοκτονήσω!...

– Εἶσαι δεμένος κι ἐσύ;

– Ἦχι. Λυτός.

– Τότε ἔλα νά μέ λύσεις... Κόψε τά σχοινιά μέ τό μαχαίρι σου... Πρέπει νά σωθῶ ἀπ’ τά χέρια τοῦ Ναζράτ...

Ἦ Ποκοπικό μурμουρίζει:

– Ἐπ’ αὐτουνοῦ θά σωθεῖς...

Ἐπ’ τά δικά μου χέρια νά δοῦμε τώρα πῶς θά γλιτώσεις.

Ἦστερα τῆς λέει δυνατά:

– Τώρα πού ἴσαι δεμένη, εἶναι εὐκαιρία. Ἦκου λοιπόν νά σοῦ ἐξομολογηθῶ τόν ἔρωτά μου!...

– Ποκοπικό, λύσε με, τοῦ φωνάζει ἄγρια ἢ γιγαντόσωμη κοπέλα.

– Κάνε ὑπομονή!... Ἦταν τελειῶσω θά σέ λύσω... Καί τότε μέ τaráζεις στήν караπαζά!... Τό λοιπόν, ἔχουμε καί λέμε: Ἐξιέραςτος δεσποινίς... ἢ καρδιά μου...

– Θά σοῦ δείξω ἐγώ, μουγκρίζει ἢ Ταταμπού.

Μή φοβάσαι... Δέ θα τοῦ πῶ πῶς μέ... φίλησες.

Καί δεμένη καθώς εἶναι, σέρνεται νά τόν βρεῖ...

– Θα σε σχίσω μέ τά δόντια μου, τοῦ φωνάζει.

Ἄ Ο Ποκοπικό τρομάζει.

– Καλά, τῆς λέει. Θα σε λύσω...

Στό μεταξύ, τά μάτια τους ἔχουν ἀρχίσει νά συνηθίζουν στό σκοτάδι. Κάτι μποροῦν τώρα καί ξεχωρίζουν. Ἄ Ο νάνος τραβάει τή σκουριασμένη χατζάρα του. Κόβει τά χορτόσχοινα πού δένουν τά χέρια καί τά πόδια τῆς νέας. Τή λευτερώνει...

Ἄ Η Ταταμπού πετιέται ὀρθή. Δοκιμάζει νά σκαρφαλώσει. Ἄ Δύνατο.

– Ποκοπικό, τοῦ λέει, χαθήκαμε!... Πῶς θά βγοῦμε;

Ἄ Ο νάνος μουρμουρίζει:

– Ἄ Εγώ μπορῶ νά σε βγάλω, μά δέ βαριέσαι... Καλά εἶμαστε κι ἐδῶ... Μπορεῖ σιγά-σιγά νά μ' ἀγαπήσεις...

Ἄ Η Ταταμπού ξέρει πῶς εἶναι τετραπέρατος.

– Ποκοπικό, τοῦ ξαναλέει. Ἄ Αν καταφέρεις νά βγῶ ἀπό ἄδῶ μέσα, θά σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ

ζητήσεις...

- Σύμφωνοι.
- Τί ζητᾶς λοιπόν;
- Ένα φιλί τρεχούμενο!
- Τό 'χεις.

Ἡ γιγαντόσωμη Ταταμπού γονατίζει. Ἀγκαλιάζει τό μικροσκοπικό μαῦρο νάνο. Τοῦ δίνει ἕνα φιλί στό μάγουλο. Ξανασηκώνεται...

- Τί κάνεις ἐκεῖ; φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Δέν εἶπαμε φιλί σκέτο!... Εἶπαμε φιλί τρεχούμενο!

- Δέν ξέρω... Πῶς, δηλαδή;
- Τά τρεχούμενα φιλιά εἶναι συνέχεια. Σκύψε νά σοῦ δείξω... Νά ἔτσι!

Κι ἀρχίζει νά τή φιλάει.

Ἡ Ταταμπού τραβιέται.

- Καλά, καί δέ σταματᾶνε ποτέ; ρωτάει.

- Ὁχι, παιδί μου... Σάν τό τρεχούμενο νερό!... Θέλεις νά σοῦ ξαναδείξω;

- Εὐχαριστῶ... Κατάλαβα...

- Ἄν δέν κατάλαβες, μήν ντρέπεσαι... Ἐμένα δέ μοῦ κάνει κόπο...

- Λοιπόν, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Πές μου τώρα τί θά γίνει...

Ἡ Ποκοπικό σοβαρεύει. Τῆς ἐξηγεῖ:

- Ὄταν ἡ Χουχού μέ γκρέμιζε ἐδῶ, μοῦ πέταξε κι ἕνα μεγάλο χορτόσχοινο... Νά το, αὐτό... Ἐγώ λοιπόν θ' ἀνέβω τώρα στή ράχη σου. Θά πατήσω

στό κεφάλι σου. Καί θά καταφέρω νά βγῶ ἔξω... Ἐσύ θά μοῦ πετάξεις πάνω τή μιά ἄκρη τοῦ χορτόσχοινο. Θά τή δέσω κάπου γερά... Ἀπό τήν κάτω ἄκρη θά πιαστεῖς ἐσύ... Ἐτσι, σκαρφαλώνοντας σιγά-σιγά θά βγεῖς ἐπάνω. Κατάλαβες;

Ἡ Ταταμπού ἐνθουσιάζεατ!... Τό σχέδιο εἶναι σατανικό!

- Μπράβο, τοῦ φωνάζει.

Τρελή ἀπό χαρά σκύβει τώρα. Ἀρπάζει τον Ποκοπικό στά χέρια της. Τόν φιλάει συνέχεια:

- Μάτς, μούτς, μάτς, μούτς, μούτς, μούτς, μάτς...

Ἡ μικροσκοπικός νάνος τραβιέται. Τῆς φωνάζει:

- Σιγά ντέ!... Θά μέ ρουφήξεις!... Σοῦ καλαρέσανε βλέπω τά... τρεχούμενα!

Ἐστερα, σβέλτος πατάει στούς ὠμους της... Στό κεφάλι της... Βγαίνει πάνω στή σπηλιά.

Ἡ πανώρια ἑλληνίδα τοῦ πετάει τή μιά ἄκρη τοῦ χορτόσχοινο.

Ἡ Ποκοπικό φέρνει ἀπέξω μιά πέτρα μεγάλη σάν κι αὐτόν. Μεγαλύτερη δέν μποροῦσε νά κουβαλήσει... Δένει τό χορτόσχοινο σ' αὐτήν.

- Ἐντάξει... Κρεμάσου κι ἀνέβα τώρα, φωνάζει στήν Ταταμπού.

Ἐκείνη κάνει νά σκαρφαλώ-

σει. Μά βαριά καθώς είναι, τραβάει τή μικρή πέτρα κάτω...

– Φυλάξου, τής φωνάζει ὁ νάνος.

Εὐτυχῶς ἡ πέτρα πέφτει πλάι της. Δέν τή χτυπᾶ.

– Ἐγώ φταίω, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Γιά νά μήν τραβηχτεῖ ἡ πέτρα, ἔπρεπε νά τήν πατήσω μέ τό... ποδάρι μου.

Ἡ Ταταμπού ξαναπετάει τήν ἄκρη τοῦ χορτόσχοινοῦ ψηλά.

– Νά τό δέσεις πιό γερά, τοῦ φωνάζει.

ὑποχωρεῖ λίγο. Ἡ μελαψή κόρη φοβᾶται.

– Ποκοπικό, τοῦ φωνάζει κρεμασμένη. Γιατί δέν τό ἔδενες, καημένε, σ' ἓνα χοντρό δέντρο;

– Γιά νά ἔχει... σουσπασιόν, τής ἀποκρίνεται γελώντας.

Τέλος, ἡ Ταταμπού καταφέρνει νά σκαρφαλώσει. Βγαίνει ἐπάνω...

Ἡ Ποκοπικό πηδάει στόν ὦμο της. Σάν ἓνα μαῦρο γατάκι!...

– Πᾶμε στή σπηλιά μας, τής

Ἡ Ποκοπικό βγαίνει ἔξω. Κόβει ἓνα ἄλλο μακρύ χορτόσχοινο. Τό ματίζει μέ τό πρῶτο. Ἔτσι, γίνεται μεγάλο... Φτάνει τώρα ὡς ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Ἄμέσως δένει τήν ἄκρη του σ' ἓνα χοντρό κορμό δέντρο. Μά γρήγορα μετανιώνει. Τό λύνει... Τό ξαναδένει σ' ἄλλο δέντρο. Μέ ἀδύνατο καί λεπτό κορμό. Ἡ Ταταμπού ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει. Ἀπ' τό βάρος της ὁ ἀδύνατος κορμός λυγίζει ἐπικίνδυνα. Τό χορτόσχοινο, σέ κάθε τράβηγμα πού τοῦ κάνει,

λέει.

Ἡ μελαψή κόρη ἀρχίζει νά τρέχει. Στό δρόμο μουρμουρίζει:

– Ἀνησυχῶ γιά τόν Γκαούρι!...

Ἡ Ποκοπικό τήν παρηγορεῖ:

– Μή φοβᾶσαι... Δέ θά τοῦ πῶ πῶς μέ... φίλησες!

Παράξενη συνάντηση

Εἶδαμε τόν Γκαούρι νά φεύγει ἀπ' τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἐχει προχωρήσει τώρα ἀρκετά. Πλησιάζει στό βουνό του.

Ξαφνικά ακούει πάνω απ' τό κεφάλι του φτερούγισμα. Είναι ό Πίκ. Τ' αγαπημένο του κοράκι.

Τό πουλί χαμηλώνει. Κάθεται στον ώμο του. Αρχίζει νά κράζει παράξενα, ανήσυχα.

Ό Γκαούρ τ' ακούει μέ προσοχή. Καταλαβαίνει πώς κάπου θέλει νά τόν όδηγήσει.

Τό κοράκι φτερουγίζει τώρα. Προχωρεϊ καί κάθεται σ' ένα δέντρο. "Υστερα σ' άλλο, σ' άλλο, σ' άλλο...

Ό γιγαντόσωμος έλληνας τ' ακολουθεϊ. Σιγά-σιγά όμως. Δέν έχει δύναμη νά τρέξει...

Περνάνε πολλές ώρες... Αρχίζει νά σουρουπώνει. Τέλος, ό Πίκ τόν φέρνει μπροστά σέ μία σπηλιά. Ό Γκαούρ μπαίνει μέσα... Βλέπει τήν καταπακτή.

– Ποιός είν' έδῶ; φωνάζει.

Καμιά απόκριση δέν παίρνει.

– Περίεργο, συλλογιέται. Για νά μέ φέρνει έδῶ τό κοράκι, κάτι θά συμβαίνει. Κάποιον δικό μου άνθρωπο θά είδε νά μπαίνει... Ποιόν, άραγε;

"Απρακτος βγαίνει έξω. Διώχνει τόν Πίκ. Άργά παίρνει πάλι τό δρόμο για τό βουνό του.

Ξαφνικά, ακούει ανθρώπινα βήματα. Σταματάει. Κρύβεται πίσω από ένα χοντρό δέντρο. Κοιτάζει περίεργος. Καί νά!... Σέ λίγο βλέπει τόν Ταρζάν. Τόν

προσέχει καλά. Δέν κουτσαίνει... Αύτός είναι...

Ό λευκός γίγαντας προχωρεϊ για τήν ίδια σπηλιά... Μπαίνει μέσα...

Σέ λίγο ξαναβγαίνει... Φαίνεται νευρικός... Άνήσυχος... θυμωμένος...

Ό Γκαούρ τόν ακούει νά μουρμουρίζει:

– Διάβολε!... Πώς κατάφερε νά ξεφύγει;

"Έξω απ' τή σπηλιά βρίσκεται μία πέτρα. Ό Ταρζάν κάθεται σ' αυτήν. Στηρίζει τό κεφάλι στις παλάμες του. Μένει εκεί, βαθιά συλλογισμένος.

– Πολύ περίεργα είναι όλ' αυτά, συλλογιέται ό Γκαούρ.

Παίρνει όμως τήν απόφαση νά μή μιλήσει στό φίλο του. Νά φύγει κρυφά. Χωρίς νά τόν καταλάβει.

Πατάει στις μύτες τών γυμνών ποδαριών του. Αρχίζει νά προχωρεϊ... Κάνει κάμποσα βήματα.

Ξαφνικά, πατάει τό ξερό τομάρι ενός ψόφιου σκαντζόχοιρου. Τ' άγκάθια τρυπούν τήν πατούσα του.

Μιά πονεμένη φωνή του ξεφεύγει άθελα:

– "Αχχχ!...

Φοβάται μήπως τόν άκουσε ό Ταρζάν. Για νά μήν τόν δεϊ, τό βάζει στά πόδια. Ό καρδιά του

τό ξέρει πώς καταφέρνει και τρέχει.

Έτσι απομακρύνεται αρκετά. Θέλει νά πιστεύει πώς ό Ταρζάν δέν τόν άκουσε. Δέν τόν είδε... Τέλος, φτάνει στό βουνό του. Μέ άφάνταστη δυσκολία σκαρφαλώνει στά τρομαχτικά βράχια.

Πάνω στή σπηλιά βρίσκει τήν Ταταμπού. Τόν Ποκοπίκο. Έχουν ώρες πού γύρισαν.

Ή πανώρια έλληνίδα του λείει τήν τραγική περιπέτειά της. Πώς τήν ξεγέλασε ό Ναζράτ... Πώς τήν έδεσε... Πώς τήν γκρέμισε στήν καταπακτή τής σπηλιάς... Πώς τήν έσωσε ό Ποκοπίκο...

Ή μικροσκοπικός νάνος πάλι, λέει τά δικά του:

- Έμένα μ' έκλεψε ή Χουχού... Μέ πήγε στή σπηλιά. Μέ πέταξε στό λάκκο... Ή πείνα, μου λέει, θά σέ κάνει νά... μ' αγαπήσεις... Τ' άκούς, Γκαούρ; Αύτά τραβάμε έμείς οί... όμορφοι!...

Ή Γκαούρ μένει βαθιά συλλογισμένος. Μιά τρομερή πάλι ύποψία σφηνώνει στό μυαλό του.

Ξαφνικά, ρωτάει τήν Ταταμπού:

- Μήπως ήταν ό ίδιος ό Ταρζάν, αυτός πού 'ρθε μέ τόν

Μέ δυσκολία καταφέρνει νά σκαρφαλώσει σ' ένα δέντρο.

έλέφαντα; Αὐτός πού σέ πήρε;

– “Οχι, τοῦ κάνει μέ βεβαιότητα ἐκείνη. Τόν εἶδα νά κουτσαίνει... Ἦταν ὁ Ναζράτ. Ὁ κακοῦργος ἀδερφός του.

Ὁ Γκαούρ μωρμουρίζει:

– Ὁ καθένας μπορεῖ νά κάνει πώς κουτσαίνει...

– Ξέρετε τί λέω ἐγώ; φωνάζει ὁ Ποκοπικό.

– Τί;

– Μοῦ φαίνεται πώς ὁ Ναζράτ εἶναι σαχλαμάρα... Αὐτός ὁ γεροπαλιάνθρωπος, ὁ Ταρζάν, τά κάνει ὅλα!...

– “Οχι, λέει ἡ Ταταμπού. Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος. Μᾶς ἔχει σώσει τή ζωή...

– Μακάρι νά ἴναι ἔτσι, μωρμουρίζει ὁ Γκαούρ.

Κι ἀρχίζει νά ἐξηγεῖ τίς ὑποψίες του. Σάν νά κουβεντιά-ζει μέ τόν ἑαυτό του:

– Φαίνεται πώς ὁ Ταρζάν ἔχει σκάψει κρυφό λαγούμι στή σπηλιά του. “Όταν ἔφτασα ἐκεῖ, οἱ γορίλες χτυποῦσαν νά σπάσουν τήν ἀμπάρα... Τή στιγμή ἐκείνη βρισκόταν μέσα. Τό ξέρω, γιατί τοῦ φώναξα καί μοῦ ἀποκρίθηκε. Μόλις ὁμως ἄρχισα νά παλεύω μέ τό γορίλα, ἀπ’ τό κρυφό λαγούμι θά βγήκε ἔξω ἀπ’ τή σπηλιά... Καβάλησε ὕστερα τόν ἐλέφαντα. Ἦρθε ἐδῶ στό βουνό μας. Εἶπε ψέματα πώς

πεθαίνω. Πῆρε μαζί του τήν Ταταμπού. Τήν ἔφερε στή σπηλιά πού βρισκόμουν τάχα. Κατάφερε νά τῆς δέσει τά χέρια. Αὐτός εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ τά δύο χορτόσχοινα. “Υστερα ἄρχισε νά κουτσαίνει. “Ἦθελε νά ξεγελάσει τό θύμα του. Νά πιστέψει ἡ Ταταμπού πώς εἶναι ὁ Ναζράτ. Ὁ ἀνύπαρκτος ἴσως ἀδερφός του. Μετά, τήν γκρέμισε στήν παγίδα. Κι ἔφυγε τρέχοντας. Ἀπ’ τό κρυφό ἀνοιγμα τοῦ λαγουμιοῦ ξαναμπῆκε στή σπηλιά του. Καί περίμενε ὥσπου νά τοῦ φωνάξω. Τότε ἀνοίξε τήν ἀμπάρα. Βγήκε ἔξω. Καί γιά νά ξεγελάσει καί μένα, μέ συνέφερε. Μέ περιποιήθηκε. “Υστερα ἐγώ ἔφυγα... Ὁ Πίκ ὁμως εἶχε παρακολουθήσει τόν ἐλέφαντα. Εἶδε ποῦ εἶχε κρύψει ὁ Ταρζάν τήν Ταταμπού. “Εψαχνε στή Ζούγκλα νά μέ βρεῖ. “Ετσι, μέ γύρισε πίσω. Μοῦ ἔδειξε τή σπηλιά. Μά δέν βρῆκα κανέναν... Φεύγοντας, ὁμως, εἶδα τόν Ταρζάν. Τόν ἴδιο τόν Ταρζάν. Ἐρχόταν σίγουρα νά βρεῖ τήν Ταταμπού. Τή σκλάβά πού ἔχε γκρεμίσει στήν καταπακτή. Αὐτή τή φορά, ὁμως, νόμιζε πώς δέν τόν βλέπει κανένας. Περπατοῦσε καλά. Δέν κούτσαινε... Μπήκε λοιπόν στή σπηλιά. “Εψαξε. Δέ βρῆκε τό θύμα του... Βγήκε

έξω κατασκασμένος.

» Τόν άκουσα νά μουρμουρίζει: – Διάβολε!... Πώς κατάφερε νά ξεφύγει!... Ποιόν έννοουσε μ' αυτά τά λόγια; Σίγουρα τήν Ταταμπού... "Υστερα έφυγα... Μά πάτησα σ' ένα τομάρι ψόφιου σκαντζόχοιρου... Φώναξα «άχχ». Δέν φαζντάζομαι νά μ' άκουσε... Ούτε νά μέ είδε... Βρισκόμουν σέ άρκετή άπόσταση...

Ή Ποκοπίκο συμφωνεί.

– Μπράβο, Γκαούρ. "Οπως τά λές θά είναι...

Μά ή Ταταμπού έπιμένει.

Μά γρήγορα σταματά. Στ' άνοιγμα τής σπηλιās παρουσιάζεται άνήσυχος ό Ταρζάν.

– Έγώ είμαι, τούς λέει.

Ή έλληνας γίγαντας τόν υποδέχεται ψυχρά.

– Κάθισε... Τί σ' έκανε νά 'ρθεις νύχτα στή σπηλιά μου;

Ή Ταρζάν δέν τ' άποκρίνεται. Κοιτάζει κατάπληκτος τό νάνο.

– Έδώ είναι ό Ποκοπίκο; ρωτάει σάν χαμένος.

Καί μουρμουρίζει τά ίδια λόγια πού τόν άκουσε ό Γκαούρ νά λέει, σάν έβγαινε άπ' τή σπηλιά:

– Αδύνατον! Ή Ταρζάν δέν είναι ικανός νά κάνει τέτοια έγκλήματα... "Αδικα τόν υποψιάζεσαι, Γκαούρ. "Ολ' αυτά πού λές είναι φαντασίες!...

Ή εκείνη τή στιγμή, άνθρώπινες πατημασιές ακούγοντ' έξω άπ' τή σπηλιά.

"Ολοι ξαφνιαάζονται.

– Ποιός είναι; φωνάζει ό Γκαούρ.

Πετιέται όρθός. Κάνει νά βγει έξω...

– Διάβολε!... Πώς κατάφερε νά ξεφύγει;

"Υστερα κάθεται, ήσυχος πιά. Κι έξηγεϊ στόν Γκαούρ.

– Είχα τρομάξει. Νόμιζα πώς ό Ποκοπίκο είχε χαθει!... Ξέρω πώς τόν αγαπάς. Γι' αυτό ήρθα νά μάθω τί τρέχει...

Καί συνεχίζει:

– Σάν έφυγες άπ' τή σπηλιά μου, βγήκα νά χτυπήσω κανένα ζαρκάδι. Είχα μουδιάσει όλη μέρα κλεισμένος μέσα... Σάν

γύρισα, θυμήθηκα πώς ή Χουχού είχε άργήσει νά 'ρθεί άπ' τό βουνό σου. "Όταν τήν έστειλα νά σέ φωνάξει... Τή ρώτησα... Δέν μου 'λεγε... 'Αναγκάστηκα νά τή δείρω...

-Καλά τής έκανες. Θεός σχωρέσ' τά πεθαμένα και τά ζωντανά σου, του λέει ο Ποκοπίκο.

- Λοιπόν; ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο Γκαούρ.

- Μέ τό ξύλο όμολόγησε. Μου είπε πώς είχε πετάξει τό νάνο στην καταπακτή μιās σπηλιάς. Μου είπε άκόμα που βρισκόταν αυτή ή σπηλιά. 'Αμέσως έτρεξα νά τον βρω. Νά τον λευτερώσω... Μά ή βαθιά καταπακτή ήταν άδεια... 'Ο Ποκοπίκο ήταν άδύνατο νά βγηκε μόνος άπό κει μέσα... Κάποιο μυστήριο κρύβεται.

'Η Ταταμπού σκουντάει χαρούμενη τον Γκαούρ.

'Ο Γκαούρ χαμογελάει καλόκαρδα.

- "Άνθρωπος είμαι. "Έκανα λάθος.

Καμιά ύποψία πιά δέν τον βασανίζει. 'Ο φίλος κι άδερφός του Ταρζάν, είναι άθώς!...

"Όλοι μαζί τώρα, λένε στό λευκό γίγαντα για τον Ναζράτ. Για τήν άρπαγή τής Ταταμπού. Για όλα όσα έγιναν...

'Ο Ταρζάν τ' άκούει κατάπληκτος.

- Τώρα έξηγοούνται όλα, μουρμουρίζει.

Σάν ήχώ ψιθυρίζει κι ο Γκαούρ:

- 'Αλήθεια!... Τώρα έξηγοούνται όλα!...

Ταρζάν και Γκαούρ

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας καληνυχτίζει τώρα τους φίλους του. Φεύγει για νά ξαναγυρίσει στην σπηλιά του.

'Ο Γκαούρ βγαίνει μαζί του έξω.

- Τί θά γίνει μ' αυτό τον άδερφό σου; ρωτάει. Μεγάλος μπελάς μās έχει γίνει τώρα τελευταία.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας κουνάει μέ θλίψη τό κεφάλι του.

- Τό βλέπω κι εγώ, μουρμουρίζει. 'Ο Ναζράτ είναι κακοϋργος. Πολύ επικίνδυνος... Φαίνεται πώς τό 'χει βάσει πείσμα ν' άρπάξει τήν Ταταμπού. Κι άλλοτε στό είπα: Πολύ πρέπει νά προσέχετε... Είναι ίκανός για όλα...

'Ο Γκαούρ μένει για λίγο σκεπτικός. "Υστερα λέει:

- "Άν ήταν ένας άλλος, θά τον είχα σκοτώσει... Μά δε θέλω νά βάψω τά χέρια μου μέ τό αίμα του άδερφού σου...

- Νά κάνεις ό,τι πρέπει... Μή λογαριάζεις έμένα... 'Ο Ναζράτ

Γρήγορα φτάνει εκεί... Βρίσκει τόν Ταρζάν νά βογκάει κάτω.

μπορεί νά είναι αδερφός, μά είναι μαζί κι ό χειρότερος έχθρός μου... Τόν μισώ αφάνταστα!... Θα νιώθα μεγάλη χαρά νά βλεπα κομματιασμένο τό κουφάρι του... Μά ό ίδιος δέν μπορώ... Ούτε και νά βοηθήσω άλλον νά τό κάνει... Τό αίμα του είναι και δικό μου αίμα!...

Ό Γκαούρ ρωτάει τώρα τό φίλο του:

– Πές μου ποῦ μένει, ποῦ κρύβεται ό Ναζράτ... Θα πάω νά τόν βρώ... Νά τόν φοβερίσω... Θα τόν κάνω νά φύγει άπ' τήν περιοχή μας...

Ό Ταρζάν άποκρίνεται:

– Ζεϊ σέ μιά υπόγεια σπηλιά... Κάτω, σέ βαθιά καταπακτή... Μά δέν παίρνει άπό λόγια. "Αμα πās νά τόν συναντήσεις, θα χτυπηθείτε... Και σίγουρα θα τόν σκοτώσεις... Θα νιώθω τύψεις όλη μου τή ζωή... Θα νομίζω πώς έγώ είμαι ό φονιάς του... Φρόντισε μόνος νά τόν ανακαλύψεις... "Όσο κι αν τόν μισώ, δέ θέλω νά τόν προδώσω!...

– Δίκιο έχεις, μουρμουρίζει ό γιγαντόσωμος έλληνας.

"Υστερα χαιρετάει τό φίλο του!

– Πήγαινε στό καλό, Ταρζάν...
Θά φροντίσω νά μή χτυπηθῶ μέ
τόν κακό·άδερφό σου...

ἽΟ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀρχίζει τώρα νά κατεβαίνει τά
τρομαχτικά βράχια... Φεύγει με-
λαγχολικός γιά τή μακρινή σπη-
λιά του.

Τό θεριό παραμονεύει

ἽΟ Γκαούρ δέν γυρίζει νά μπει
στή σπηλιά. Κάθεται σ' ἕνα
βράχο τῆς κορφῆς τοῦ βουνοῦ
του. Κοιτάζει τό σκοτεινό βάρα-
θρο κάτω.

Καί συλλογιέται:

– Δίκιο ἔχει ὁ Ταρζάν...
ἽΑδερφός του εἶναι... Τί περισ-
σότερο μπορεῖ νά κάνει... Ὅ-
μως, κάτι πρέπει νά γίνεϊ μ' αὐτό
τόν κακοῦργο... ἽΑν τόν ἀφήσω
θά μᾶς φέρει μεγάλες συμφο-
ρές!...

ἽΕτσι, περνάει κάμποση ὥρα...
ἽΟ Γκαούρ εἶναι βυθισμένος
στούς συλλογισμούς του.

Ξαφνικά, σπαραχτικές φωνές
φτάνουν στ' αὐτιά του:

– Βοήθεια, Γκαούρ!... Βοήθη-
θαισαα!...

Εἶναι ὁ Ταρζάν.

ἽΗ φωνή ἀκούγεται κάτω ἀπ'
τά βουνά...

ἽΟ μελαψός γίγαντας πετιέ-
ται ὀρθός!... Στιγμή δέν διστά-
ζει... Σάν τρελός ἀρχίζει νά

κατεβαίνει τ' ἀτέλειωτα βράχια
τοῦ βουνοῦ του... Φτάνει κάτω.
Σταματᾶ.

Σέ ἀρκετή ἀπόσταση ἀκούει
τά πονεμένα βογκητά τοῦ φίλου
του. ἽΥστερα μιά φωνή, ἴδια μέ
τοῦ Ταρζάν, νά λέει:

– Πέθανε, προδότη!... Κανέ-
νας δέ θά σέ σώσει ἀπ' τά χέρια
μου!...

ἽΟ Γκαούρ βγάζει τήν τρομε-
ρή κραυγή του:

– Οὐούου!... Οὐουούου-
ουου!....

Καί προχωρεῖ τρέχοντας γιά
τό μέρος π' ἀκούει τή φωνή...

Γρήγορα φτάνει ἐκεῖ...

Βρίσκει τόν Ταρζάν νά βο-
γκάει κάτω. Σκύβει μέ ἀγωνία.
Στό μέρος τῆς καρδιάς του
βλέπει μιά πληγή... ἽΑφθονο
τρέχει τό αἷμα...

– Ποιός σέ χτύπησε; τόν
ρωτάει.

– ἽΟ Ναζράτ, ψιθυρίζει. Πα-
ραμόνευε στό σκοτάδι.

– ἽΕφυγε;

– Ναί...

ἽΟ Γκαούρ, αὐθόρμητα, κάνει
νά τρέξει. Νά κυνηγήσει τόν
κακοῦργο... Μά γρήγορα συνέρ-
χεται.

Μένει κοντά στόν Ταρζάν...
Πρέπει νά τόν βοηθήσει. Νά τοῦ
σώσει τή ζωή.

ἽΑμέσως ἀρχίζει νά φωνάζει
δυνατά:

– Ταταμπού!... Ποκοπίκοοο!...
Οι δυό σύντροφοί του φτάνουν σέ λίγο.

‘Η Ταταμπού κάνει ό,τι μπορεί για τόν Ταρζάν.

Εύτυχως, ή μαχαιριά δέν είχε βρεϊ τήν καρδιά του. Τόν χτύπησε λίγο πιό ψηλά... ‘Η πληγή θά γιατρευτεϊ γρήγορα...

‘Ολόκληρη τήν νύχτα ό Γκαούρ, ή Ταταμπού κι ό Ποκοπίκο μένουν πλάι στόν Ταρζάν.

Τό πρωί, ό χτυπημένος νιώθει καλύτερα.

‘Ο έλληνας γίγαντας τόν φορτώνει στή ράχη ενός έλεφαντα. Τόν πηγαίνει στή σπηλιά του.

‘Η Ταταμπού κι ό Ποκοπίκο σκαρφαλώνουν στά βράχια... Φτάνουν στήν κορφή του ψηλού βουνου τους.

– Τόν καημένο τόν Ταρζάν, μουρμουρίζει ή πανώρια μελαπή κόρη. Λίγο έλλειψε νά τόν σκοτώσει ό κακοῦργος άδερφός

του.

‘Ο Ποκοπίκο κουνάει τό κεφάλι του!

– ‘Εγώ δέν τά χάβω κάτι τέτοια, μουρμουρίζει. ‘Ο Ναζράτ είναι σαχλαμάρα!... ‘Ο γερο-Ταρζάν δέν έχει άδερφό...

– Τότε, ποιός τόν χτύπησε; ρωτάει ή Ταταμπού.

– ‘Ο ίδιος!... ‘Ο Ταρζάν χτύπησε τόν Ταρζάν... Για νά μάς δείξει τάχα πώς κι αυτός κινδυνεύει από τόν κακοῦργο... Κολοκύθια στό πάτερο, δηλαδή!...

‘Η πανώρια μελαπή κοπέλα γελάει μέ τήν καρδιά της:

– Μπράβο, του λέει. Είσαι πολύ έξυπνος.

Καί του δίνει ένα χαϊδευτικό χαστουκάκι μέ τή χερούκλα της.

‘Ο Ποκοπίκο παίρνει πέντ’ έξι γύρους σάν σβούρα. ‘Υστερα, μουρμουρίζει:

– ‘Εχε χάρη!... Δέν δέρνω γυναίκες!...

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 18 τής σειράς
ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

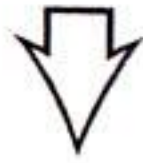
Παιδιά μή χάσετε τό Νο 18! Οί δυό ρωμαλέοι
φίλοι μας θ' άγωνιστούν γι' άκόμη μιά φορά
γιά τήν επικράτηση του' καλού μέσα στή
Ζούγκλα!

Μιά από τίς εικόνες Νο 18

Μπαίνει μέσα. Σταματά. Κοιτάζει... Στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ή φρίκη!...

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

